

Arrest

nr. 65 087 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEVLOO, die loco advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 november 2010, in functie van haar Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 april 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 april 2011 ter kennis werden gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.11.2010 door [K., S.], [...], geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs voor onvermogen een verklaring op eer voor. Deze verklaring kan niet aanvaard worden als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan getoetst worden. Aldus vervangt deze verklaring geen officieel document uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: op de voorgelegde rekeninguittreksels staat geen naam vermeld, noch zijn er bijkomende documenten voorgelegd die aantonen aan wie het rekeningnummer toebehoort. Bijgevolg tonen deze documenten niet aan dat het hier gaat om financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon uit de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon ruim onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen, die een levensstandaard verzekert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen. Bovendien blijkt uit het attest van het OCMW van Herentals dd 11.02.2011 dat betrokkene voltijds werkt sedert 21.01.2011. Bijgevolg is betrokkene niet ten laste van de referentiepersoon aangezien ze over een eigen inkomen beschikt.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40, 40bis en 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2, 7, 8 en 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"Doordat de weigering van de verblijfskaart wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

[...]

In de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Hiervoor worden drie argumenten aangehaald.

In de eerste plaats wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet afdoende aantoont onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst.

Bij haar aanvraag diende verzoekster een verklaring in op erewoord, doch in de bestreden beslissing wordt deze verklaring niet aanvaard omdat deze niet op haar waarachtigheid en feitelijkheid zou kunnen worden getoetst, en zodoende geen officieel document kan vervangen uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten.

Verzoekster stoelt haar aanvraag op basis van Art. 40bis,3de van de Vreemdelingenwet, hetwelk enkel en alleen vereist dat verzoekster ten laste was van haar moeder, terwijl zij in haar land van herkomst verbleef.

Het Europese Hof van Justitie bevestigde reeds dat het "ten laste zijn" een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag worden bewezen (Hof van Justitie, C-215/03, Oulane, en C-1/05, Jia).

Door een negatief bewijs te verlangen, vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken echter het onmogelijke.

Verzoekster brengt als stuk 9 het bewijs bij dat zij in ieder geval over geen onroerende goederen beschikt in haar land van herkomst.

Voor verzoekende partij is het echter onmogelijk gebleken om een verklaring bij te brengen van de plaatselijke autoriteiten dat zij over geen of onvoldoende inkomsten beschikt.

Het stuk 9, samen met de verklaring op eer afgelegd door verzoekster, dienen dan ook als voldoende bewijzen van dit onvermogen te worden aanzien, zeker wanneer rekening wordt gehouden met de overige bewijzen waaruit blijkt dat verzoekster ten laste was van haar moeder.

De bestreden beslissing is op dit punt dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster niet afdoende zou hebben aange-toond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar moeder, de referentiepersoon.

De voorgelegde rekeninguittreksels zouden geen naam vermelden, en niet aantonen aan wie het rekeningnummer toebehoort.

Verzoekende partij brengt als stukken 8, 29 pagina's rekeninguittreksels bij van dezelfde bankrekening, waaruit klaar en duidelijk blijkt dat de rekening op naam staat van de moeder, en dat de moeder deze rekening regelmatig provisioneerde, opdat verzoekster in Podgorica geld van deze rekening kon afhalen.

Bij het verzoek werden reeds de rekeninguittreksels bezorgd waarop vermeld stond dat inderdaad op regelmatige bewijzen in Podgorica geld werd afgehaald van deze rekening.

De levensstandaard in Podgorica is bovendien zo laag dat het gaat om substantiële financiële hulp.

Ten overvloede dient te worden herhaald dat eerder twee zonen van verzoekster in het kader van een gezinshereniging naar België zijn gekomen, wat ten volle bewijst dat het gezin van verzoekster ten laste was van haar moeder.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoekster op heden niet aantoont dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Het inkomen van de referentiepersoon zou onvoldoende zijn om een effectieve ten laste neming te garanderen, verzoekster zou sedert 21/01/11 voltijds werken, zodat verzoekster niet meer ten laste is.

Verzoekster diende ten laste te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, niet in het land waar de aanvraag ingediend wordt.

Zie om. ook Communication from the Commission to the European Parliament and the Council d.d. 02/07/09, Commission of the European Communities, com 313 final, p. 5 en 6.

Van de verzoekende partij wordt precies verwacht dat zij, wanneer zij het land verblijft, al het mogelijke doet om niet ten laste te zijn van de Belgische overheid.

Haar werd het recht verleend om een inkomen te verwerven, en dit is ook wat zij heeft gedaan.

Door als voorwaarde voorop te stellen dat verzoekende partij ook tijdens haar verblijf in België volledig ten laste moet blijven van haar moeder, voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toe die niet voorzien is in Art. 40 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de wet, het KB en de verordening en in ieder geval niet afdoende gemotiveerd."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekster tevens een schending van de materiële motiveringsplicht inroept. Nochtans is het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekster uit vooreerst kritiek op het eerste onderdeel van de bestreden beslissing [...]

Verzoekster meent dat zij wel afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst.

Met haar kritiek beoogt verzoekster kennelijk een feitelijke herbeoordeling van haar aanvraag. Nochtans is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiervoor niet bevoegd.

[...] (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010)

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek laat de verwerende partij vooreerst gelden dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, het helemaal niet onmogelijk is om het bewijs te leveren van het onvermogen in het herkomstland.

In casu had verzoekster enkel een verklaring op eér voorgelegd. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat deze verklaring niet kan aanvaard worden als bewijs aangezien deze niet op haar waarachtigheid en feitelijkheid kan getoetst worden. Deze verklaring vervangt geen officieel document uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten.

De ongestaafde beschouwing als zou het voor verzoekster onmogelijk gebleken zijn om een verklaring bij te brengen van de plaatselijke autoriteiten, kan hieraan geen afbreuk doen. Deze bewering wordt overigens door verzoekster zelf tegengesproken waar zij voorhoudt thans wel over een attest te beschikken.

Het bij het verzoekschrift gevoegde attest (stuk 9) kan evenwel geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, gezien dit document nooit eerder aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ter beoordeling werd voorgelegd.

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Verzoekers kritiek op het eerste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan aldus niet worden aangenomen.

Verder uit verzoekster kritiek op het tweede onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing [...]

Opnieuw legt verzoekster thans voor het eerst bij haar verzoekschrift stukken voor waaruit zou blijken dat de rekening duidelijk op naam staat van haar moeder.

Deze stukken werden evenwel niet eerder aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ter beoordeling voorgelegd.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon aldus helemaal geen rekening houden met de door verzoekster thans voor het eerst voorgelegde stukken.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het voorleggen van nieuwe stukken die niet eerder ter beoordeling aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werden voorgelegd, kan aldus geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die terecht werd genomen rekening houdend met de op dat ogenblik voorhanden zijnde gegevens.

Verder merkt de verwerende partij nog op dat verzoekster evenmin dienstig kan verwijzen naar de gezinshereniging tussen haar zonen en haar moeder.

Tot slot uit verzoekster nog kritiek op het derde onderdeel van de motieven van de bestreden beslissing, [...]

Verzoekster meent dat zij enkel diende aan te tonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, niet in het land waar de aanvraag ingediend wordt.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen falen naar recht. Geenszins is het zo dat de tenlastename enkel van vóór de aanvraag zou mogen dateren, wel integendeel dient de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid, op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing, alle voorliggende gegevens van het dossier in overweging te nemen en op basis daarvan een oordeel te vellen.

Verwerende partij verwijst desbetreffend ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat op 21 maart 2007 door de gemeente Puurs een arbeidscontract voor onbepaalde duur werd overgemaakt aan de gemachtigde van de Minister dat betrekking heeft op verzoeker. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister hieruit afleidt dat verzoeker niet ten laste is van de Belgische ascendent, aangezien hij eigen inkomsten puurt uit zijn activiteit als werknemer. Deze vaststelling op zich volstaat om de beslissing te schragen. Verzoeker betwist niet dat hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur had. Het gegeven dat verzoeker mogelijk vroeger wel ten laste was van de Belgische ascendent kan geen afbreuk doen aan de

vaststelling tijdens de vestigingsprocedure dat verzoeker door zijn activiteiten als werknemer niet ten laste valt van de Belgische ascendent. Er anders over oordelen zou, zoals verweerder terecht opmerkt, de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien.”
(R.v.V. nr. 7807 dd. 25 februari 2008)

*“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder meer het volgende document heeft neergelegd:
- Een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd gedateerd 1 april 2007.*

Daargelaten de vraag of verzoeker bewezen heeft in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische schoonvader, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister uit de door verzoeker overgelegde arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afleidt dat verzoeker niet beschouwd kan worden als zijnde ten laste van zijn schoonvader.”
(R.v.V. nr. 3766 dd. 19 november 2007)

Het is werkelijk al te gek voor woorden dat verzoekster, die kennelijk zelf een inkomen heeft, als zijnde ‘ten laste’ van haar moeder zou dienen te worden beschouwd, quod certe non.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoekster en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien”.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, hetzij de gezinshereniging van echtgenoten mogelijk te maken, hetzij aan personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

Verzoeksters kritiek op het derde onderdeel van de motieven van de bestreden beslissing kan evenmin worden aangenomen.

De verwerende partij laat ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn van de Belgische onderdaan, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontrole hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de

bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidscontroletoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten [...] genomen.

De voorgehouden schendingen van de aangehaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet en het KB van 08.10.1981 kunnen aldus niet worden aangenomen.

Terwijl volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich niet rechtstreeks op een schending van de Verordening 2003/38/EG kan beroepen.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd [...] in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende:

"Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen staat vermeld in artikel 1:

"Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 23.332):

"Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen."

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling, immers gesteld dat verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van dit recht. Hierbij wordt toegelicht dat zij niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst, dat zij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar moeder en dat zij evenmin afdoende heeft aangetoond heden ten laste te zijn van haar moeder. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom de door verzoekster overgemaakte stukken niet volstaan om haar toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg. Deze motivering die verzoekster in staat stelt met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In zoverre verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:
(...)”*

3° De bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of bij zich voegen.”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant jonger is dan eenentwintig jaar of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient, gelet op voormelde bepalingen, niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische ascendent. De afstammingsband tussen verzoekster en haar Belgische moeder staat niet ter discussie. Verweerder houdt evenwel voor dat verzoekster, die ouder is dan eenentwintig jaar, niet effectief ten laste is van haar moeder.

De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. Bij deze beoordeling beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het bestuur dient hierbij na te gaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid in het land van herkomst (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Allereerst heeft verweerder gesteld dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn in haar land van herkomst. Verweerder motiveerde dat verzoekster slechts een verklaring op eer

voorlegde, doch dat een dergelijk document niet kan worden aanvaard als bewijs omdat het niet op zijn waarachtigheid en feitelijkheid kan getoetst worden en dan ook geen officieel document uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten vervangt. Deze overweging, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Verzoekster voegt thans een attest bij haar verzoekschrift waaruit moet blijken dat zij geen onroerende goederen bezit in haar land van herkomst. De Raad dient echter op te merken dat dit document niet werd overgemaakt aan verweerder in het kader van de verblijfsaanvraag en verzoekster dit stuk pas voor het eerst aanbrengt in het kader van huidig beroep. Verweerder kon dan ook geen rekening houden met dit attest bij het nemen van de bestreden beslissing en kon dit document niet betrekken bij zijn motivering. Door alsnog een stuk aan te brengen inzake haar vermogenstoestand dat werd afgeleverd door een Montenegrijnse overheidsdienst ondermijnt verzoekster verder haar stelling dat verweerder – door aan te geven dat verlangd wordt dat officiële documenten uitgegeven door de plaatselijke autoriteiten worden voorgelegd – het onmogelijke vraagt.

Daarnaast heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster evenmin afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van haar Belgische moeder. Hierbij wordt overwogen dat verzoekster rekeninguittreksels aanbracht, maar op deze uittreksels geen naam vermeld staat en er evenmin bijkomende documenten werden overgemaakt die aantonen aan wie het rekeningnummer toebehoort. De Raad stelt vast dat ook dit motief steun vindt in de stukken van het administratief dossier en dat de voorgelegde rekeninguittreksels op zich, aangezien niet blijkt wie de houder is van de rekening waarop deze uittreksels betrekking hebben, weliswaar toelaten vast te stellen dat geld werd afgehaald in Podgorica, maar niet de mogelijkheid bieden vast te stellen dat verzoekster in het verleden financieel werd gesteund door haar moeder. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nieuwe stukken waaruit moet blijken dat de rekening toebehoort aan haar moeder. Er dient in dit verband evenwel nogmaals benadrukt te worden dat de Raad, bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing, slechts rekening kan houden met de stukken die reeds voorhanden waren in het dossier op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. De nieuwe stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangevend in de procedure voor de Raad (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeksters betoog dat twee familieleden eerder reeds in het kader van een gezinshereniging naar België zijn gekomen, ontslaat verzoekster verder niet van de verplichting aan te tonen dat ook zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden.

In derde instantie heeft verweerder uiteengezet dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten laste was van haar moeder, omdat uit de voorgelegde loonfiches van verzoeksters moeder blijkt dat haar inkomen ruim onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van verzoekster te garanderen en uit een OCMW-attest blijkt dat verzoekster sinds 21 januari 2011 voltijds werkt en over een eigen inkomen beschikt. Verzoekster betwist niet dat het inkomen van haar moeder ontoereikend is om haar effectieve tenlasteneming in België te garanderen en dat zij thans voltijds tewerkgesteld is en over een eigen inkomen beschikt. Zij stelt evenwel dat het volstaat dat zij ten laste was in het land van herkomst en dat verweerder door voorop te stellen dat zij ook tijdens haar verblijf in België ten laste moet blijven van haar moeder een voorwaarde aan de wet toevoegt. In dit verband kan het volstaan op te merken dat, zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, verweerder zonder miskennis van de toepasselijke wettelijke bepalingen en in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst ten laste was van haar moeder. Verweerder kon verder, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds sinds 15 juli 2010 in België verblijft, tevens rekening houden met het feit dat verzoeksters moeder onvoldoende inkomsten heeft om verzoekster in België ten laste te nemen en met het gegeven dat verzoekster zelf een inkomen verwerft. Verweerder dient bij het nemen van een administratieve beslissing immers rekening te houden met alle gegevens waarover hij op dat ogenblik beschikt. Het is voorts niet kennelijk onredelijk om, op basis van de vaststelling dat de moeder van verzoekster onvoldoende inkomsten heeft om haar in België ten laste te nemen en gelet op het feit dat verzoekster zelf een inkomen verwerft dat haar toelaat in haar levensonderhoud te voorzien, te besluiten dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet ten laste was van haar Belgische moeder.

De Raad dient vast te stellen dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 40 en 41 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 50 en 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreft, moet worden opgemerkt dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze deze bepalingen volgens haar geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting onontvankelijk is.

2.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2, 7, 8 en 10 van de richtlijn 2004/38/EG moet verder worden benadrukt dat verweerder terecht opwerpt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster evenzeer geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een miskenning van de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

Het middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK